

МОЯТА МАЙКА

Ти си ме родила,
ти си ме кърмила,
сладки нѣжни пѣсни,
хубави, чудесни
ти надъ менъ си пѣла
и си ме люлѣла.

Колко скръбни нощи,
дни и полунощи
кротко въ тишината
съ болка на душата

въ кѣщи си стояла
и надъ менъ си бдѣла!

Майчице едничка,
майчице добричка,
ти за менъ, горката,
съсъ игла въ ржката,
за да ме изучишъ
и на трудъ научишъ,
день и нощъ си шила
и горчилки пила!

Георги Хрусановъ

ЗИМЕ НА ЛОВЪ

Дѣдо Добри се събуди рано. Излѣзе на двора да види
какво е времето.

Снѣгътъ бѣ натрупалъ доста, но не валѣше. Старецътъ се върна въ кѣщи и събуди внука си.

Приготвиха се бързо и трѣгнаха. Когато излѣзоха вънъ
отъ селото, гаснѣха вече и последнитѣ звезди.

— Сега на кѣде? — запита внукътъ.

— Къмъ гората.

— Ами че защо отъ тукъ? Нали гората е къмъ другата страна.

— Отъ тукъ ще ѝ хванемъ дирята. Хитра е тя, Здравко! Никога не ходи у съседитѣ си на гости, а чакъ на другия край.

И стѣпкитѣ си заличава.

— Съ какво?

— Съ какво ли? Съ дългата си и рунтава опашка.

При тия думи на дѣда си Здравко обърна погледъ пълненъ съ очудване, готовъ сѣкашъ да му каже: „че тогава какъ ще ѝ намѣримъ пжтя“. Но старецътъ разбра това и каза:

— Не бой се. Остави това на мене. Сега е най-доброто време за ловъ на лисици. Като се върне отъ село, тя не се крие въ дупката си. Не че не може да я изрови изъ снѣга. Може, ама не иска да се издаде. Колкото до дирята, казахъ, остави това на мене...

Вървѣха вече изъ полето, когато първитѣ лѣчи на зимното слънце ги поздравиха. Поскитаха тукъ-тамъ, докато дѣдо Добри посочи съ прѣстъ къмъ земята и каза: